

החיים הזוהרים

של מירי יפת בחוות הסוסים מקגרו בעיירה וייסליה שבקליפורניה, במרחק של שלושה שעות נסיעה מסן פרנסיסקו. מירי עשחה שם חיים משוגעים עם שכן. מחוותה הסמוכה. הרופא

הסוסים החדשים, וסיפר לי שהוא שכן מהחווה הקרובה.

אביו, כך הוא סיפר לי, הוא טייס בחברת טיובליראי, ושמו ג'ורג' קוסרן. הוא קנה את החווה לפני כמה שנים. הוא סיפר לי שהוא עצמו רופא כירורג העובד בבית-חולים בלוס-אנג'לס, ושמו רודני. הוא הזמין אותי לבוא ולטוס איתו במטוס הסטנה הפרטי שלו.

משוגעים.

באחת הפעמים, כשישבנו בחווה, אמר לי רודני שהוא התאהב בי מהרגע הראשון שראו אותי, ושאל אם אני מוכנה להתחתן איתו.

גם אני הייתי מאוהבת בו. זה שהוא סיפר לי שהוא לבנוני שעבר עם מישפחתו לארצות-הברית לפני כמה שנים, בכלל לא שינה לי.

לבנוני, כי הוא חי בארצות-הברית ואנחנו נוכל להיות שם.

מה לי

ולמילחמה?

ב אתי לארץ, ושוב שמעתי את ההסברים של הוריי, ועכשיו גם יתר ה'קרובים שלי הצטרפו. כולם אומרים לי שהכל טוב ויפה, אבל מה עם המילחמה? מה יהיה אם יוולדו לנו ילדים? מה הם יהיו? בייחוד שחלק גדול מהמישפחה של רודני חי בלבנון.

כולם בילבלו אותי ועשו לי ממש שטיי פתימה. אני לא יודעת מה להחליט. אני חושבת כל הזמן: מה לי ולמילחמה הזאת? אני בסך הכל רוצה לחיות עם גבר שאוהב אותי, ואני אותו. למה כל המצב כל-כך מסובך?

עכשיו אני יושבת ומחכה שמילחמה תיגמר. אולי משהו ישתנה. מי יודע. הוריי יעצו לי להתגייס בינתיים לצבא, ואני חושבת שאם לא אוכל להתחתן עם רודני בקרוב, באמת אתגייס לצבא. כי ממילא רציתי לשרת בצבא לפני שהיכרתי אותו. ואם המצב ישתנה בעוד זמן מה, אז אוכל לנסוע אליו ולהתחתן, או שהוא יבוא לחיות אתי כאן, בארץ. בינתיים הוא מטלפן אלי בכל יום ומספר לי כמה שהוא מתגעגע אלי.

נעמל אדרוה

אני בכלל לא מתעניינת בפוליטיקה, ובקושי שומעת חדשות. כל עניין המילחמה הזאת נראה היה לי כל-כך רחוק. טילפנתי להוריי לארץ כדי לבשר להם שאני מאוהבת בחתיך שהוא רופא לבנוני, והייתי בטוחה שהם ישמחו כאשר אבוא עם רודני לארץ.

אבא שלי ממש קיבל הלם. כשהוא שמע על הרומן שלי, וביקש ממני לחזור מייד

אני חושבת כל הזמן: מה לי ולמילחמה

הזאת? אני בסך הכל רוצה לחיות

עם גבר שאוהב אותי ואני אותו...

לארץ, ושרק אבוא לבד. אחותי אורנה היא קצינה במישטרה הצבאית. גם היא שיכנעה אותי לבוא לבד הביתה.

הסברתי לרודני בעדינות מה שהוריי אמרו. לא רציתי לפגוע בו. אני אוהבת אותו יותר מדי. רודני אמר לי שאסע להוריי ואסביר להם שזה לא משנה שהוא

אמו של רודני היא אמריקאית, ואחיו, אדוארד קוסרן, גם הוא רופא שעובד עכשיו בבית-חולים בביירות. רודני הציע שהוא יבוא איתי לארץ, לישראל, ושם יכיר את הוריי. אני הסכמתי.

ובדיוק באותם הימים התחילה המילחמה בלבנון.

טסתי איתו המון. הוא גם לקח אותי לחוות-סוסים מקומית בווייסליה, שבה זכו שניים מהסוסים שלו בתחרות.

רודני הזמין אותי לטוילים נהדרים בסן-דייגו, היינו בקאזינו בלסיוגאס, והיינו גם ביערות בקליפורניה, ששם צומחים העצים הכיגבוהים בעולם. עשיתי חיים